

gjørelse af den Ordning, der allerede nu finder Sted. Endelig er der til § 200 — Bestemmelsen om Omraadet af den arbitrære Straffemyndighed — stillet Forslag, som ikke have en ganske ringe Betydning. Der er først Anvendelsen af de saakaldte Disciplinarmidler. Alle de, der have været Soldater, vide af Erfaring, at er der Noget, som Soldaterne klage over og maasse adskillige Gange have Grund til at klage over, er det den vilkaarlige Anvendelse af disse Disciplinarmidler som Straffe for Forseelser, der ofte slet ikke have noget med Disciplinarmidlernes egentlige Indhold at bestille. Der klages over, at man anvendes til extraordinært Arbejde, extraordinær Exercits af en eller anden Grund, hvis Niemed man ikke er istand til at kunne indse. Dette, som har givet Anledning til saa mange Klager, har ogsaa givet Udvalget Anledning til nogle Overvejelser af dette Forhold. Det er aabenbart heller ikke ved den nuværende Ordning tilsigtet, at Disciplinarmidlene skulde kunne anvendes paa saadan Maade, og naar Udvalget til Straffeloven har Udtryk, som udtrykkelig synes at hjemle en saadan Anvendelse, idet det hedder, at Disciplinarmidlene skulde kunne anvendes som Straf, har Udvalgets Flertal troet det rigtigt at foreslaa en saadan Affattelse af denne Del af Paragrafen, som utrykkelig skulde betegne, at ganske vist vilde Anvendelsen af Disciplinarmidlene paa den Maade, som i Forslaget nærmere udvirket, kunne træde istedetfor Straf saaledes, at et saadant Disciplinarmidlets Anvendelse kunde forhindre, at andre Straffemidler blive anvendte, men at selve dette Mittel i og for sig ikke er at betegne som Straf og altsaa heller ikke bliver optaget paa Straffelisterne. Jeg tror, at denne Affattelse af Begyndelsen af § 200 er af ikke ganske ringe Betydning og ogsaa vil blive modtagen af de Paagældende med ikke ringe Tilfredshed. Jeg skal sige til, at her er maasse et af de Punkter, hvor man ved tredje Behandling af Hensyn til Sværnet vil komme til at tilføje en noget ændret Redaktion, men det skal jeg forbeholde til den Tid. Forsværgt omhandler jo denne Paragraf de arbitrære Straffe, og det er jo klart nok, at den i sit Væsen kan siges i Grunden at være tankestridig. Det, at Straf skal kunne ifjendes arbitrært, det er vilkaarligt, er Noget, som i og for sig umiddelbart oprører den almindelige borgerlige Følelse, og det er derfor meget naturligt, at der har været en stærk Modstand mod den arbitrære Straffemyndighed overhovedet som saadan. Imidlertid have Alle maattet erkjende, og det har været erkjendt i alle Lande og til alle Tider, at, forsaavidt man skal have et Forsvar, en Hær og en Flaade, og den dertil knyttede strappere Disciplin, er en arbitrær Straffemyndighed uundgaelig. Dette er i saa høj Grad Tilfældet, at, endstjændt f. Ex. den norske Grundlov har en Bestemmelse om, at ingen Straf maa kunne ifjendes uden ved Dom, har den

norske militære Straffelov ikke desto mindre — jeg kan gjerne sige — gaaet uden om denne Grundlovsbestemmelse og optaget den militære arbitrære Straffemyndighed paa en Maade, som ikke væsentlig afviger fra vor, kun at det ikke kaldes Straf, men Nevjelse. Om man nu vil sætte Pris paa en saadan Betegnelse, skal jeg henstille; men jeg anfører det kun som et Exempel paa, at man allevegne og til alle Tider har erkjendt Nødvendigheden af en militær arbitrær Straffemyndighed. I andre Lande gaar man imidlertid meget videre end hos os, idet man ikke alene hjemler en arbitrær militær Straffemyndighed, og det i meget udvidet Omfang, saa at den endog saa kan anvendes overfor Underofficerer, men desuden har den Bestemmelse, at hvilken som helst arbitrær Straf slet ikke kan appelleres; den ifjendes uden videre; der er ikke Tale om at kunne frigjøre sig derfor ved Appel; vedkommende Straffede kan klage til højere Foresatte, men intet Videre. Saaledes er det i mange andre Landes Straffelove. Hos os have vi ganske vist ogsaa erkjendt Nødvendigheden af arbitrær Straf i Militæretaterne. Men man fastholder den Grundsatning, at enhver paa den Maade ifjendt Straf maa kunne appelleres til Krigsretten, og man har i den Henseende allerede ved forrige Behandling af Straffeloven endog saa gjort et Fremskridt. Den nugældende Ordning indeholder nemlig den Bestemmelse, at, naar en Straffet undslaar sig for at modtage en arbitrær Straf og indskyder sig under Krigsretten, og han saa ikkebestomindre ved Krigsretten findes skyldig til den ham arbitrært ifjendte Straf, skal han af Krigsretten yderligere ifjendes en Lillagsstraf som for ubespøjet Klagemaal. Man vil se, at denne Bestemmelse virker og maa virke i Praxis væsentlig som et Forbud mod Appel, og det var derfor af ikke ringe Betydning, at man ved forrige Behandling af Sagen fik denne Bestemmelse ud, saaledes at for Fremtiden ingen Straffet skal frigte for at appellere sin Sag af Hensyn til Udbygten til en Lillagsstraf. Det er min Opsattelse, ligesom det er Flertallets, at man fra Militæretatens Side lægger, og jeg vil sige til, naturlig lægger en saa stærk Vægt paa Bevarelsen af den arbitrære Straffemyndighed, at det paa dette Omraade er overmaade vanstelig at opnaa nogen Indrømmelse overfor det, jeg nærmest vil betegne som den borgerlige Opsattelse af Straffens Væsen og Karakter i det Hele. Imidlertid skal jeg gjøre opmærksom paa, at en Indrømmelse, som dog ikke er ganske uden Betydning, denne Gang er opnaaet, idet Flertallet er enedes om at foreslaa strengt Fængsel paa Vand og Brød ubeladt af dette Omraade. Jeg maa dog hertil sige, at heller ikke nu tror jeg, at strengt Fængsel paa Vand og Brød anvendes uden i sjeldne Tilfælde, og at der altsaa heller ikke dermed sker nogen væsentlig Ulempe for Krigsmagtens Vedkommende, saaledes at den der-